

KVĚTNOVÝ VÝBĚR
STUDENTSKÉHO ČASOPISU

Dvořák

Dvořákovo gymnázium
Kralupy nad Vltavou

2022

Stala se tragédie! Totiž ona teprve přijde, ale my o ní víme s předstihem.

Naši redakci opouštějí dva pánové. Dva ze tří!

Školnímu zvonění, školní jídelně, školním prostorám, školnímu rozhlasu a školnímu časopisu musí dát sbohem maturanti, a to exšéfredaktor Adam Kaprál a „rada starších“ Matěj Kratochvíl. Už teď nám chybí!

Rozloučíme se s nimi tím, že dnes znovu vydáme jejich nejlepší články. Autorům přejeme hodně štěstí u didaktáků a pěkné vzpomínky na časy strávené ve Dvořanovi a vám příjemné čtení perel našeho archivu. :)

Čtenářský kroužek – příklady pana Lepila

Nebál bych se sám sebe označit za nadšeného čtenáře, někdo by možná řekl až knihomola, a jako takový si vždy rád přečtu i zajímavá literární díla, která mi někdo doporučí. Proto jsem se rozhodl založit si takový malý čtenářský kroužek, takže si ukrojíte kousek dortu, čaj bude za chvíli, protože dnes se právě na jeden takový kus podíváme.

Pro dnešní schůzi jsem se rozhodl vybrat svazek, který je dobře znám velké části našich studentů, a to knihu „Fyzika – sbírka úloh pro střední školy“ od Oldřicha Lepila a kolektivu. Stojí opravdu za to?

Žánrově se kniha nejvíce blíží sbírce povídek, které vás na první pohled zaujmou svou neobvyklou délkou, v průměru okolo čtyř vět. Tento lehce netradiční koncept se zdá jako zajímavý experiment, ale může to vůbec fungovat?

Téma povídek se v průběhu knihy různí, ale i přesto lze vyzorovat opakování určitých námětů, ze všeho nejvíc si povšimneme autorovy záliby v otevřených koncích, neboť téměř každý příběh končí otázkou. Autor se nás snaží donutit přemýšlet nad smyslem textu, ale musím bohužel konstatovat, že to ne vždy funguje a občas to působí spíše tak, že si autor s koncem neví rady a snaží se tento problém schovat za otazník. Pro ukázkou si dovoluji citovat jednu z povídek: „Ideální plyn má při teplotě 27 °C tlak 1,2 MPa. Kolik molekul je v objemu 1 cm³ plynu?“ Tato ukáзка nám dobře ilustruje problémy, které provází celou knihu. Postrádáme zcela základní principy, jako například motivaci postav. Proč má ideální plyn právě tuto teplotu? Proč zrovna 1,2 MPa? Co ho k tomu vede? Celé to působí zmateně, neuceleně, nedotaženě a otázka na konci se zdá jako manévr, kterým se autor snaží z této situace vybruslit a udělat z nouze ctnost, bohužel ne zrovna úspěšně. O co hůř, nedaří se mu ani držet děj. Expozici autor zvládl dobře, kolizi s trochou dobré vůle také najdeme, ale krize a peripetie zcela chybí a výsledek je pak hotová katastrofa. No, aspoň že na tu nezapomněl.

Abych to shrnul, toto dílo je zajímavý koncept, který se ale nezdařil. Drobné povídky si sice stihnete přečíst kdekoliv i během kratičké volné chvíle, ale nejspíš se vám do toho nebude chtít. Snad to příště dopadne lépe, 3/10.

Matěj Kratochvíl

Produktivní pátek

Není nad to si po dlouhém dni sednout na gauč, oddechnout si a s blaženým úsměvem si zamumat: „Je pátek.“ Magický čas, kdy odpadají všechny povinnosti a nejistoty, a přicházejí nestřežené chvíle, kdy můžeme bez výčitek dělat cokoli. Já sám mám vždy jasný plán, jak volný čas budu trávit.

Nejdříve zkontroluji počet knížek ve své knihovně, jež už pár měsíců patří mezi ty, které chci od zítřka začít číst. Když už jsem u té knihovny, ujistím se, že ještě další týden vydrží bez úklidu. Během přesouvání ke stolu se vyhnu čekající hromádce sešitů na předměty, ze kterých budu psát test. Přece se nebudu věnovat škole, když jsem odtamtud před chvílí přišel. Je důležité mít správně nastavené priority.

Na stole leží notebook. Přisednu si k němu a začnu s důležitou rutinou. Shlédnu pár desítek zpráv, dokud si nepřiznám, že mě vlastně vůbec nezajímají. Odskočím si tedy na sociální síť, mezi kterými zoufale překlíkávám a rychlostí svých kliknutí kamufluji realitu, že to je vlastně nuda. Jakmile se unavím, řeknu si, že je čas na seriál. Nebo film. Nebo možná nějaký dokument.

Hm, co nabízí Netflix? Nový stand-up Bo Burnhama! Tak ten musím vidět. Ale taky mám rozkoukaný Brooklyn 99, na ten nesmím zapomenout... A tenhle film vypadá taky dost zajímavě, o čem je? Nebo bych mohl znovu zkouknout Pána Prstenů, to je nápad!

Po intenzivní diskuzi se sebou samotným padám únavou. No nic, zítra je taky den. Teď už je čas jít spát. Sice by se zdálo, že jsem nic neudělal, ale i takové nicnedělání dokáže být dost vyčerpávající.

Adam Kaprál

Světový den bez tabáku

Shodou okolností je 31. 5., tedy v den, kdy tento článek vychází, Světový den bez tabáku (vyhlášen v roce 1989 WHO), takže by mohlo být fajn si připomenout, jaká svinstva ten nikotin a tabák vlastně jsou. Lidé je začínají používat z nejrůznějších důvodů a z nejrůznějších důvodů také přestávají – snad se mi tímto článkem povede nastínit, proč s užíváním nikotinu přestat, nebo připomenout, proč je nejlepší s ním ani nezačínat.

Tak na úvod: nikotin je prudce jedovatou látkou, která se přirozeně nachází v tabákovníku, používá se v podstatě jako droga např. v nám všem známých cigaretách a lidé si na ní velmi snadno tvoří závislost. Nikotin vás sám o sobě nezabije – pokud se nějakým způsobem silně neotrávíte. Každopádně snad všichni víme, že kouření je nejčastější příčinou vzniku rakoviny plic, a ta vás společně s další spoustou zdravotních komplikací způsobených kouřením už zabít může. Podle WHO kouření zabije ročně přes 800 milionů lidí.

Navíc v cigaretách je i spousta dalších jedovatých látek, nebavíme se pouze o nikotinu. Jde např. o dehet (najdete třeba na silnicích), arzen (prudce jedovatý), toluen (rozpuštědlo, používá se třeba při ředění olejových barev), kyanovodík (plynové komory, bojové plyny aj.) a mnoho (příliš mnoho) dalších.

V dnešní době se už ale nevážeme pouze na klasické tabákové cigarety, třeba takové nikotinové sáčky jsou čím dál tím populárnější. Regulace jejich prodeje je, mírně řečeno, pochybná – mají k nim totiž přístup i děti. V jednom tomto sáčku je navíc dvakrát tolik nikotinu jako v jedné cigaretě, tak si představte, co to může udělat mladému organismu.

Další věcí jsou vodní dýmky. Během jednoho hodinového posezení s vodní dýmkou se vytvoří průměrně 70 litrů kouře, kuřák vdechne přibližně 100 – 200krát více kouře než při vykouření jedné cigarety a v souvislosti s použitým způsobem zapálení tabáku a množstvím zápalného uhlíku se vytváří stokrát více dehtu, 17 – 50krát více oxidu uhelnatého a kouř obsahuje až šestkrát více nikotinu než jedna cigareta.

A co třeba elektronické cigarety (neboli vape)? Ty nejsou o moc lepší. V těch je zase propylenglykol, který může během krátké doby ve vysoké dávce také způsobit otravu, ovšem ta může (i přes nepříliš vysokou pravděpodobnost) nastat i při užívání nikotinu.

A jak otravu nikotinem poznat? Nejprve přijde neklid a úzkost, třes končetin, zvýšený krevní tlak, bolesti hlavy a zrychlené bušení srdce. Mohou následovat epileptické záchvaty, zvýšené slinění, nevolnost, zvracení a průjem, což se trochu pojí i s „normálním“ kouřením cigaret. Pokud je předávkování vážné, dochází postupně k obecnému útlumu organismu, poruše vědomí a někdy až ke smrti.

Další věcí je, že to dost leze do peněz. Vezměte si, že někdo vykouří třeba krabičku cigaret denně. Pokud stojí jedna krabička něco přes stovku, člověk za měsíc za kouření utratí klidně

nějakých 3600 Korun a touhle šíleně nudnou aktivitou navíc za jeden měsíc ztratí asi dva dny života.

Kouření má i negativní vliv na životní prostředí – nedopalky se dostávají do vody (Nebudu vysvětlovat, koloběh vody snad všichni známe.), čímž ji znečišťují, plus chemikálie uvolňované z nich jsou silně jedovaté pro vodní organismy; následky otravy jsou zde podle jedné laboratorní studie (viz zdroje) z padesáti procent fatální. Co se e-cigaret týče, tak ty bývají nerecyklovatelné a lidé se často ani nesnaží recyklovat jejich baterie, takže taky docela průšvih.

Kdo ale jsem, abych kázala, co kdo má a nemá dělat? Mohu jen znovu připomenout, že tu jsou cesty, jak si např. od kouření odvyknout. Není to vůbec snadné, má to spoustu překážek, ale jde to. Vždy je dostupná pomoc odborníka.

A vyplatí se to. Už po dvaceti minutách od toho, co si dáte svou poslední cigaretu, se začne zlepšovat cirkulace krve v těle a krevní tlak se začne snižovat na normální hodnotu, po jednom dni se snižuje risk zástavy srdce apod., po dvou dnech se začnou uzdravovat nervy zodpovědné za čich a chuť a člověk si začne všimnout, že se jeho smysly začínají zlepšovat. Po jednom měsíci se začne zlepšovat i stav plic, člověku se začne lépe dýchat a přestane tolik kašlat, po devíti měsících jsou plíce už významně uzdravené. Po roce se o polovinu sníží riziko srdečního onemocnění. Po pěti letech jsou už opět roztažené krevní cévy a je menší šance, že se člověku srazí krev a způsobí mrtvici a tak dále. Po dvaceti letech už je zdraví bývalého kuřáka srovnatelné se zdravím člověka, který nikdy v životě nekouřil.

Tak až si budete chtít jít dokoupit cigarety, zkuste se pozastavit nad tím, jestli to opravdu stojí za to.

Hlavně na sebe dávejte pozor, na vás a vašem zdraví záleží. :)

(Nevím, jestli se podepisovat, lol.)

Zdroje:

- PATOČKA, Jiří. Jedy Tabákového kouře [online]. [cit. 26.5.2022]. Dostupný na WWW: <http://www.toxicology.cz/modules.php?name=News&file=article&sid=99>
- WORLD HEALTH ORGANIZATION, AUTOR NEUVEDEN. Tobacco [online]. [cit. 26.5.2022]. Dostupný na WWW: https://www.who.int/health-topics/tobacco#tab=tab_1
- TRUTH INITIATIVE, AUTOR NEUVEDEN. Tobacco and the environment [online]. [cit. 26.5.2022]. Dostupný na WWW: https://www.who.int/health-topics/tobacco#tab=tab_1
- FLETCHER, Jenna. What happens after you quit smoking? [online]. [cit. 26.5.2022]. Dostupný na WWW: <https://www.medicalnewstoday.com/articles/317956#timeline>

Teatrální

Vy páni kritici hle kupředu
kde opona zvedá se pozvolna
na místo posvátného obřadu
neb právě teď divadlo začíná
Sem příběh starý publikum táhne
kde král i šašek spolu zápasí
by zřelo jejich vítězství slavné
či neméně snad slavné trapasy
Já herce tolikrát již sledoval
v duchu vzpoury renesanční doby
jsa Faustem přijmout Mefistotela
podnítit k slzám dva mocné rody
Však vyjděte ze sálu mí věrní
spatříte tyjátr postmoderní.

M. Kratochvíl

Reklama na požární sport

Slyšeli jste už někdy o požárním sportu? Pokud se zrovna snažíte najít nějakou fyzickou aktivitu, která by vám sedla, a pořád se nedokážete rozhodnout, dát se k hasičům by pro vás mohlo být to pravé ořechové. Nebudete totiž muset řešit žádné rozhodování, u hasičů se totiž dělá v podstatě všechno; od imitace opravdového požárního zásahu (požární útok), přes vázání uzlů, orientační běhy, štafety, překonávání překážek, lezení po laně, až po střílení ze vzduchovky. Mimo všechny tyto fyzické aktivity se naučíte, podobně jako třeba u skautů, orientovat v terénu a topografické značky, díky kterým se pak lépe vyznáte v mapě. Dozvíte se také základy zdravotní péče, přičemž si budete moci vyzkoušet, jak se například ošetřuje zlomená ruka, a k tomu transport.

Kromě zdravotní péče se samozřejmě dostanete i hlouběji do základů hasičiny, které jsou nepostradatelnou součástí vědomostí každého hasiče. Jako bonus je tu možnost si pomocí těchto vědomostí získat odznak odbornosti, díky kterému je vám pak přidělena speciální role, jako např. kronikář, instruktor, strojník a spousta dalších.

Základem hasičského sportu je ale hlavně účast v celoroční hře Plamen, tedy na hasičských soutěžích. Výjimečná je na nich ta různorodost, málokdy se stane, že byste dvakrát za sebou jeli na stejnou soutěž. Dá se soutěžit jak za jednotlivce, tak v týmu, a když se to povede, čekají na vás i blyštivé ceny.

Za mě je ale na hasičině nejlepší ten kolektiv. Jsme taková hasičí rodinka. Já sama jsem teda u hasičů už deset let, takže za dobu, co jsem součástí týmu, se u nás pár věkových kategorií vystřídalo a moji vrstevníci to buď úplně pověsili na hřebík, nebo jen chodí pomáhat s mladšími a nezávodí. Sice už se hasičině nevěnuju naplno, ale na ty staré dobré časy, kdy jsme každý týden chodili trénovat, vyhrávali medaile a poháry a radovali se z každého společného i samostatného úspěchu, vzpomínám ráda.

Lucie Utscheková

Orientační nesmysl, skvělý parták na cesty

Zakopnu i na naprosto rovném chodníku, na vlak vždycky běžím, protože nejsem schopná vypravit se na čas a zároveň všude potřebuju být předem, nebo zapomínám své věci na neočekávaných a zpětně nedohledatelných místech. Můj největší talent je však ztratit se v ten nejneočekávanější okamžik.

Totíž... Mám perfektní orientační smysl. Respektive můj milý společník, bez něhož bych se nevydala ani do kina, má pouze dva menší nedostatky.

Tak zaprvé – neumí se zapnout sám. Zvláště když mám s sebou kamarády, úplně mi unikne skutečnost, že už od třetí zatáčky netrefím zpět na start. Ale jakmile se soustředím, kudy jdu, je tento problém eliminován a cesta pokračuje hladce.

Dokud se tedy nepřihlásí o slovo druhá drobná vada mého orientačního nesmyslu. On se totiž alespoň jednou (takže minimálně dvakrát) úplně vypne. A já jsem pak za hlupáka, když se mám v domovu nejvzdálenějším bodě trasy rozhodnout, kudy se jde do Kralup, a ze dvou možností vyberu tu špatnou. Nebo když jsem přesvědčená, že po pravé ruce mám Staroměstské náměstí, a najednou koukám, že jsem na Václaváku, což Staromák stěhuje na levou stranu.

Na svého věrného společníka však nedám dopustit! Dobrodružství ho totiž doslova vyhledává a já se tak nikdy nenudím. :)

Anežka Malínská

Runy podruhé

Ano, jsou zpět (i když je opravdu zázrak, že teď sedím u notebooku :)), pokračování mého povídání o runách je konečně tu. K hlubšímu studiu jsem se totiž dostala až v momentě, kdy se na tabuli začaly objevovat prapodivné klikyháky. Vzdala jsem to s noblesou a ponořila se do učebnice run pro 1. ročník. Ničeho nelituji, rozhodně produktivně strávený čas, navíc těch nových informací! To ti prostě musím říct. :)

Podíváme se na zoubek celému futharku (nejvíce používaná runová sada ze severo-etruských abeced). Jak jsem již zmiňovala v předešlém článku, historie futharku sahá až do dávných dob Germánů, ale také i Anglosasů či Vikingů (přibližně na počátcích našeho letopočtu). Avšak za samotným vznikem abecedy stojí písmo Féničanů (v období 2. tisíciletí př. n. l. – 3. stol. př. n. l.), ze kterého se následně zrodilo mnoho dalších (etruské, řecké...). Pro futhark se následně, kromě germánského písma, stalo klíčovým právě písmo Etrusků (7.stol. př. n. l. – 1.stol. př. n. l.), o jehož znaky se runová abeceda opírala.

Futhark? Má to vůbec nějaký význam? To je ale název... K mému překvapení jsem zjistila, že název futhark byl zvolen z dobrého důvodu. Samotné pojmenování vychází ze zvuku při vyslovení prvních run, tedy F U Th A R K (tedy run: Fehu + Uruz + Thurisaz + Ansuz + Raido + Kaunaz).

To je ale znaků. 24 písmen? Kdo by se v tom vyznal? Aby nebylo zapotřebí holoubků jako v Popelce, je ve futharku zaveden jasný systém rozřazení jednotlivých písmen. A to podle tzv. aettir/aettů (tedy skupin, které jsou zasvěceny vybraným bohům severské mytologie). Tyto skupiny jsou celkově 3.

První aett je zasvěcen božským dvojčatům Freyovi a Freye, kteří mají na starosti zejména úrodu (plodnost) a živou přírodu vůbec. Runy, které spadají pod tuto skupinu, se vyjadřují k aktivitě či práci, jsou vnímány jako subjekt.

Druhý aett je zasvěcen Heimdalovi (Odinův syn, strážce Asgardu = "ráj" / domov bohů). Tyto runy symbolizují pasivní prvky, to, s čím se pracuje, a takové skutečnosti, které jsou mimo aktivitu člověka. Představují tedy objekt.

A nakonec třetí aett, ten je zasvěcen Tyrovi (Odinovu synovi), pánu spravedlnosti. Runy z třetího aettu symbolizují především aktivitu projevenou navenek a odezvu na ni, čili vše, co je spojeno s rovnováhou subjektu a objektu.

Uff, tak to byla fuška, ale myslím si, že veškeré bádání za to byť částečné odhalení původu a významu run stálo. Teď už jen záleží na tobě, zda se chceš do této pradávnej magie run ponořit ještě o něco více a prozkoumat každý její kout. Mám tu tedy pro tebe jedinečnou příležitost, přikládám odkaz na online učebnici run, tak neváhej a mrkni se: [Starodávné runy - Učebnice - 1. Ročník \(estranky.cz\)](http://Starodavne-runy-Ucebnice-1.Rocnik(estranky.cz))

Sunshine:):

Filmová recenze: La La Land

Nedávno se mi povedlo zhlédnout romantický muzikál La La Land. Nejvíc mě na něm lákalo asi těch šest Oscarů, které má na kontě, protože když je nějaký film takhle oceněný, tak by snad mohl být i dobrý, ne? Také jste někteří mohli zaregistrovat skandál, když La La Landu předali Oscara za nejlepší film, ale pak jim ho zase sebrali, protože ta cena měla správně připadnout snímku Moonlight. No, nechtěla bych být v kůži ani jednoho z těch na podiu.

Jinak pro ty, co vůbec netuší, o čem to je, dovolte mi vám to lehce shrnout. Mia (Emma Stone) se chce stát herečkou, ale moc se jí to nedaří. Sebastian (Ryan Gosling) zase miluje jazz a chce si založit svůj vlastní jazzový klub. Oba na sebe párkrát narazí, až nakonec přeskočí jiskra. Pak se navzájem podporují ve svých snech, přestože je dost těžké si je splnit. Jak to ale se sny a jejich vztahem dopadne? To už vám radši neřeknu (To by bylo, abych vám ještě vyspoilerovala konec.).

Jak jsem již zmínila, tak na film jsem se podívala hlavně kvůli Oscarům a musím říct, že si i většinu z nich zasloužil. Například Emma Stone získala sošku za svůj herecký výkon a myslím, že podala opravdu slušný výkon, jen mi je trochu líto Ryana Goslinga, který se musel smířit „pouze“ s nominací, protože za Emmou svým výkonem určitě nezaostal a pěkně to mezi oběma fungovalo.

Skvělá (taktéž oceněná „plešounem“) byla i kamera a hudba. Kamera skvěle vynikla třeba při tanečních číslech a úplně nejvíc se mi líbila při scéně, kde zpívají Mia a Sebastian píseň „A lovely night“. To byla prostě pastva pro oči. A hudba byla laděna do jazzového stylu, což se tady logicky hodilo, pěkně zapadla do filmu. Nevím, jestli jsou písně úplně tak chytlavé jako třeba v Pomádě, ale minimálně u skladby „City of stars“ jsem jen strnule poslouchala a v hlavě mi pak hrála ještě dlouho.

Ze začátku jsem se trochu lekla, když tam na mě hned vybafla píseň se spoustou nějakých lidí, a bála jsem se, že celý snímek bude nacpaný úplně zbytečnými skladbami. Ale nakonec tam na úplném počátku byla tahle a ještě jedna píseň, které za mě sloužily hlavně jako úvod k filmu (A taky možná k ujištění lidí, že je to muzikál.). Potom už se vlastně tolik hudebních představení neobjevilo... Nebo spíš zpívaných jich moc nebylo, film se soustředil hlavně na hudbu bez zpěvu, což si myslím, že je zajímavé pojetí muzikálového žánru. Jen to možná může některé lidi mást, nebo dokonce nudit, když jim tam deset minut hraje hudba a nic se pořádně neděje, anebo děje, ale člověk to prostě nepobírá.

Přiznám se, že ke konci jsem byla lehce zmatená, až po nějaké době mi došlo, co se to právě stalo, a mé pocity z konce byly: smutek – naděje – nadšení – smutek a zlost. Ale přesto, když vám ten konec docvakne, je to vlastně hrozně pěkné a troufám si říct i docela neokoukané zakončení.

Takže pokud jste fanoušci muzikálů nebo vás zajímají oceňované filmy a tento jste ještě neviděli, běžte to napravit! A pokud nemáte rádi ani muzikály, ani romantiku a celkově trochu

pomalejší filmy plné hudby, ale radši pořádné napětí... tak Gosling natočil i spoustu akčňáků, můžete třeba nějaký zkusit.

Klára Sitařová

Výšlap na Sněžku aneb Sníh v botech v květnu

Jak možná víte, tak chodím do horolezeckého oddílu. Co ale možná nevíte, je, že tento oddíl každým rokem organizuje výšlap na nejvyšší horu České republiky, Sněžku. V tomto článku vám popíšu, jak to probíhalo tento rok.

Sobota

V sobotu ráno jsme se sešli v 8 hodin ráno před kralupským kulturním domem s krosnami na zádech. Naskákali jsme do auta vedoucího výpravy Radka a vyrazili směr Malá Úpa.

Díky mírné dopravě jsme asi po 2 hodinách dorazili do Úpy. Vyrazili jsme prudkou cestou na hřeben. Bylo to namáhavé. Naštěstí byla hned na hřebeni pěkná lavička, kde jsme se na chvíli usadili a posvačili. Poté jsme vyrazili dále. Protože je však náš milý Radek milovník náročných výšlapů, k mé nelibosti jsme sešli z hřebene. Tedy vlastně mi to ze začátku nevadilo, pak jsem si ale uvědomila, že když jdeme dolů, tak půjdeme také nahoru. A taky že jsme šli.

Byl to šílený kopec. Funěla jsem a drala jsem se v mírném předklonu do kopce. Stejně jsem však na tom nebyla nejhůř. Když už jsme ale podruhé byli na hřebenu, tak vůdci výpravy rozhodli, že dolů už dnes nepůjdeme. Za to jsem byla fakt ráda. Takže jsme celkem po rovince šlapali směr Velká Úpa, kde jsme měli spát v noclehárně, konkrétně v Pivovaru Trautenberk.

Po asi 2 hodinách jsme tam dorazili. Odložili jsme si krosny v pivovaru a vydali jsme se na obhlídku okolí a zjistili jsme, že ve Velké Úpě nic není. Pak jsme konečně usedli do restaurace v pivovaru. Já si k večeři dala borůvkový knedlík, který byl strašně dobrý. Když jsme všichni snědli svoje večeře, zahráli jsme si karty. Poté jsme šli hajati.

Neděle

Vstali jsme velmi brzy. Sbalili jsme si spacáky do krosen a šli jsme na snídani. Vše zní růžově, jenže já jsem měla zablokovaná záda. Takže jsem nemohla nést krosnu. Lámali jsme si nad tím hlavu, ale pak jsme se domluvili, že mou bagáž ponese jeden z vůdců výpravy, Michal. Trochu jsem se zaradovala. Poté jsme šli na snídani, dala jsem si jeden rohlík se všemožnými druhy sýrů a šunek a druhý s nutelou. Když jsme se všichni najedli, vyrazili jsme na 8 kilometrů vzdálenou Sněžku.

Po asi 4 kilometrech nás čekalo prudší stoupání. To nebylo komplikací, komplikací bylo, že tam byl sníh. A tím nemyslím jen nějaký malý poprašek, bylo tam si 20 cm sněhu. Takže jsme se škrábali do kopce a klouzali o pár desítek centimetrů dolů a pak zase šplhali... bylo to náročné.

Po nějaké době jsme dorazili na nejvyšší vrchol České republiky. Výhled byl hezký, neboť nebylo zataženo. A protože bylo brzo, tak tu dokonce bylo málo lidí. Koupili jsme si suvenýry a šli dolů

na Růžovou horu. To teprve bylo vtipné. Doslova jsme viseli na zábradlí a drželi jsme se, abychom na sněhu neujeli někam pryč. Sněhu tam bylo fakt dost, měla jsem ho i v botech. A to je květen! Na Růžové hoře jsme si chtěli sednout ke stolku s lavičkou, ale ouha! Lavička pod sněhem nebyla vidět, jakože vůbec! Takže jsme pokračovali dál. Zastavili jsme se v Děčínské boudě, kde jsme se najedli. Vůbec vlastně nevím, proč se tahle bouda jmenuje Děčínská, když v Děčíně není! No nevadí.

Když jsme se najedli, pokračovali jsme dolů do Malé Úpy, kam jsme došli po asi 1,5 hodině. Unaveně jsme vlezli do auta a jeli zpět do Kralup.

Eliška Hamrová